

Σ τὸ σπίτι ξανάγυρε
 Προτοῦ ν' ἀνασάνῃ.
 Τὸν Πλάστη δοξάσατε!
 — Σ τὰ τέκνα τῆς κάνει·
 Τὰ μαῦρα! πεινᾷτε;
 Χλωρὰ βλασταρόπουλα
 Σὲ ἴλιγο θὰ φᾶτε.

Μὴ φοβηθῆς καμάρι μου, μὴ φοβηθῆς, κοιμήσου!

Εἶχε σύναυγα προστάζει
 Ποῖν κανεῖς τὸ δρόμο πάρη
 Νὰ τῆς φέρουν γιὰ τ' ἀμάξι
 Ἐνα κάτασπρο ζευγάρι.

Στίχους κατ' ἄλλον τρόπον σχηματισμένους ἢ
 ὡς οἱ ἀνωτέρω μνημονευθέντες, ματαίως θὰ ἀνα-
 ζητήσετε εἰς τὰς 400 σελίδας τῶν «Ποιητικῶν
 Ἔργων.» Δι' ὁμοιοκαταληξίαι των εἶνε ἐπαρκεῖς,

ἀλλ' ὅχι πλούσιαι, ὅπως τὰς θέλουν οἱ ποιηταὶ
 τῆς νεωτέρας γενεᾶς· ὁ ποιητὴς ἀφιερώνει ὅλην
 τὴν φροντίδα του εἰς τὸν ῥυθμὸν καὶ τὴν συνι-
 ζησιν καὶ εἶνε ὀλιγακρέστερος εἰς ὅτι ἀποβλέπει
 τὴν κατάληξιν· αἱ ὑψύτονοι ὁμοιοκαταληξίαι
 του εἶνε κατὰ τὸν ἰταλικὸν τρόπον, ὅπως τὰς με-
 ταχειρίζονται οἱ ποιηταὶ τῆς Ἑπτανήσου· πλήν
 τοῦ «Νανουρίσματος», ὅπου ἠθέλησε νὰ μᾶς δεί-
 ξῃ ὅτι δὲν ἀγνοεῖ τὴν χάριν καὶ τῆς πλουσίας
 καὶ ἀφόγου ὁμοιοκαταληξίας.

Αὐτὰ διὰ τὴν μορφήν· ὑπολείπεται νὰ ρίψω-
 μεν ἐν ἡ δύο ἐρευνητικὰ βλέμματα καὶ εἰς τὴν
 ψυχὴν τῆς ποιήσεως αὐτῆς.

*Ἐπταὶ τὸ τέλος

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ἡ ΛΥΓΕΡΗ

Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 86

Ἡ Ἀνθὴ ἀνεκίνει τὴν κεφαλὴν προθύμως
 παραδεχομένη τοὺς συλλογισμοὺς τοῦ ἀνδρός
 τῆς. Κ' αἴφνης ἠσθάνθη ἔλξιν ἀκράτητον πρὸς
 αὐτὸν καὶ τοὺς λόγους του. Ἀπεμακρύνθη τοῦ
 παρθύρου κ' ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ ἀν-
 δρός τῆς. Ἐβαρύνθη πλέον ν' ἀκούῃ αὐτοὺς τοὺς
 μεθύσους· ἐκεῖνοι οἱ ἦχοι τοῦ ταμπουῤᾳ εἰσέ-
 δουν εἰς τὰ νεῦρά τῆς καὶ τὰ κατέσχιζον· ἐκεῖνα
 τὰ τραγοῦδια, τὴν ἐτάρασσον! . . . Καλλίτερον
 ἐκεῖ, πλησίον τοῦ ἀνδρός καὶ τοῦ τέκνου τῆς.
 Τῇ προσμεδιᾷ ὁ εἰς τῇ κάμνει λαμπροὺς οἰκο-
 νομικοὺς συλλογισμοὺς ὁ ἄλλος.

— Καὶ ἀργότερα, ποῦ λές, ἔρχονται 'ς τὸν
 κύριον Νικολό σου καὶ βάνουν ἀμανάτι τὸ κοντο-
 γοῦνι τοῦ γάμου! . . προσέθηκεν ὁ Διβριώτης
 ὑπερφάνως.

Ἡ Ἀνθὴ ἠτένισε μεγάλως τὸν ἄνδρα τῆς· ἡ
 διψα τοῦ χρυσοῦ καὶ ἡ ὑπερφάνεια τῆς ἐξου-
 θενώσεως τῶν ἄλλων, ἔπαιζον ἐναλλάξ εἰς τοὺς
 ὀφθαλμοὺς καὶ τῶν δύο. Ἡ ἰδέα ὅτι ὁ Βρανᾶς
 μίαν ἡμέραν πενόμενος καὶ λιμώττων θὰ προσ-
 ἐφευγεν εἰς τὸν ἄνδρα τῆς· ὅτι ἡ Βασιλικὴ θὰ
 ἐνεχυρίαζεν εἰς αὐτὸν τὸ πλούσιον κοντογοῦνι
 τῆς, ἐκεῖνο ὅπερ μετὰ τόσου κόμπου ἔφερεν ὅτε
 ἦτο νόμφη, ἐχαροποιοῦν τὴν νεκρὰν γυναῖκα.
 Ἐνόμιζεν ὅτι τὸ ἐβλεπε τώρα τὸ ἀνδρόγυνον
 ἐκεῖνο, τὸ ὑποῖον ἐναλλάξ διήγειρε τὴν ἀγάπην
 καὶ τὸν φθόνον τῆς, ἡμίγυμνον καὶ τεῖνον ἐπαί-
 τιδα χεῖρα πρὸς αὐτήν, τὴν ἀρχόντισσαν! . .
 Καὶ αἴφνης ἡ ὑπερφάνειά τῆς ὑπερήρθη εἰς
 χονδρὸν ἐγωϊσμὸν καὶ κόμπον, διότι ἦτο γυναῖκα

τοῦ Νικολοῦ, ἐνὸς πλουσίου ἐμπόρου, εἰς τοῦ
 ὁποίου τὴν οἰκίαν κατέφευγον οἱ πτωχοὶ καὶ οἱ
 πεινασμένοι! . . Καὶ τὸ βλέμμα τῆς γυναικὸς
 προσεκολλήθη διψαλέον καὶ περιέλουσε μὲ θαυ-
 μασμόν καὶ ἀφοσίωσιν καὶ στοργὴν τὸν Νικολόν.
 Κ' αἴφνης ὑπὸ ἀκρατήτου ὁρμῆς καὶ πόθου κα-
 ταληφθεῖσα, περιέβλεπεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς
 τοῦ παιδίου καὶ τὸν πατέρα καὶ προσεκολλήσε
 παρτεταμένον καὶ διάπυρον φίλημα ἐπὶ τῆς
 χερειᾶς τοῦ Διβριώτου. . .

Ἡ ἀφομοίωσις ἐπῆλθε πλήρης. Ὁ τι δὲν
 κατώρθωσαν αἱ θερμαὶ συμβουλαὶ τῆς Κυρᾶς
 Παναγιώτεινας καὶ αἱ ἀδιάκοποι προσπάθειαι
 τῆς Φρόσως, κατώρθωσε μόνη τῆς ἡ φύσις. Ἡ
 φύσις, ἡ παντοδύναμος θεὰ, ἥτις μικρὸν κατὰ
 μικρὸν παρήλλαξε τὸ σῶμα καὶ προδιέθεσε τὴν
 ψυχὴν τῆς Ἀνθῆς εἰς πλήρη συνεννόησιν μετὰ
 τῆς ψυχῆς τοῦ Διβριώτου. Οὕτω καὶ εἰς τὰ
 φυτὰ τῶν τροπικῶν, τὰ ὅποια μεταφυτεύουν εἰς
 τὰ ψυχὰ τοῦ Βορρᾶ, χαρίζει νέας δυνάμεις, στε-
 ρεοποιεῖ τὰς ρίζας των, ἀνδρίζει τοὺς χυμούς
 των καὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν μεταβάλλει καὶ
 αὐτὸ τὸ εἶδος των διὰ νὰ δυνηθοῦν καὶ ζήσουν εἰς
 τὴν νέαν πατρίδα των. Καὶ ὅπως ὁ περιηγητὴς
 ὑπὸ τὸ ῥοδόδενδρον τῆς Λαπωνίας μόλις ἀνα-
 γνωρίζει τὸ ῥοδόδενδρον τῶν Ἀλπεων οὕτω
 καὶ ἡδὴ ὑπὸ τὴν σημερινὴν γυναῖκα μόλις ἀνα-
 γνωρίζει τις τὴν ἄλλοτε λυγερήν. Ἡ Ἀνθὴ δὲν
 εἶνε πλέον ἡ ὄνειροπόλος ἐρωμένη τοῦ Γεωργίου
 Βρανᾶ· εἶνε ἡ θετικὴ σύζυγος, ἡ γυναῖκα τοῦ
 Νικολοῦ Πικοπούλου.

Α. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ.

